

ת"פ 64119/05/21 - מדינת ישראל נגד עמרי בשארה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 64119-05-21 מדינת ישראל נ' בשארה

לפני בעניין:	כבוד השופטת מרב גרינברג המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד עומר סגל
נגד הנאשם		עמרי בשארה ע"י ב"כ עוה"ד איהאב ג'לג'ולי

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר דיוני בעובדות כתב אישום שהוגש נגדו **בעבירת נשיאה והובלת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.**
2. כמפורט בעובדות כתב האישום, ביום 24.9.20 או עובר לכך, הגיע לחזקת הנאשם נשק תת מקלע מאולתר "קרלו" ולצדו מחסנית עם תחמושת בתוכה (להלן: "הנשק"). במועד זה, נשא הנאשם את הנשק בביתו בטירה, ואף צילם את עצמו באמצעות מכשיר הטלפון שלו מחזיק נשק בידיו.
3. ביום 12.10.21 הציגו הצדדים הסדר טיעון דיוני, במסגרתו הודה והורשע הנאשם בעובדות כתב האישום והופנה לתסקיר חובה.

רקע ותסקירי שירות המבחן

4. הנאשם בן 21, נעדר עבר פלילי. נסיבותיו המורכבות נפרשו בהרחבה בתסקירי שירות המבחן. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, לפני כחמש שנים נפצע פציעה קשה בעינו, ואיבד את כושר הראיה שלו בעין ימין. מאז הפציעה חלה הדרדרות בכל מישורי חייו, הוא סבל מדחייה חברתית ובעיות רגשיות, נמנע ממפגשים חברתיים והתקשה להתמודד עם מצבי לחץ ומצוקה, קשייו הרגשיים באים לידי ביטוי בנדודי שינה, ירידה במשקל וחוסר תיאבון. טרם מעורבותו בעבירה עבד בעבודות מזדמנות, מהן פוטר לאחר תקופות קצרות ובעיקר, לדבריו, בשל חוסר יכולת לעבוד במצבי לחץ. הוא מצוי בקשר קרוב עם הוריו ואחיו ונעזר בהם. בשיחה שקיים שירות המבחן עם אמו, עמדה אף היא על השינויים שחלו בבנה מאז הפציעה, ועל קשייו הרגשיים והנפשיים, מסרה כי מרבה להסתגר בבית, מתקשה לשמור על יציבות במקומות עבודה ומטופל ע"י גורמי בריאות הנפש.

הנאשם מודה בביצוע העבירה, לדבריו החזיק בנשק במטרה להצטלם איתו מתוך סקרנות ולחץ חברתי, ושלל מעורבות בחברה שולית או כוונה להשתמש בנשק למטרה פלילית. שירות המבחן התרשם כי פציעתו הקשה גרמה לפגיעה בדימויו ובביטחונו העצמי וכי ביצע את העבירה כדי לקדם את מעמדו בקרב החברה הסובבת אותו.

מבחינה טיפולית, הנאשם השתלב בטיפול קבוצתי לעצורי בית, הגיע לפגישות כנדרש אך התקשה לשתף בקשייו ובהתדרדרות עובר למעצרו. גורמי הטיפול התרשמו שחש תחושות תסכול וחוסר אונים ומתקשה להביע אמון בהם. שירות המבחן העריך כי מעורבות טיפולית תצמצם את הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק, ונוכח נכונות הנאשם לשתף פעולה, בא בהמלצה להעמידו תחת פיקוחם ולהסתפק בענישה צופה פני עתיד. בתסקיר נוסף (19.2.23) עדכן שירות המבחן שהנאשם אינו מעוניין להשתתף בקבוצה הטיפולית, לדבריו חושש מהמשתתפים בקבוצה ותופס אותם כאנשים מסוכנים שנכון להתרחק מהם. על בסיס חוסר שיתוף הפעולה של הנאשם נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית.

5. ביום 28.3.23 התקיים דיון הטיעונים לעונש, ובסופו נשמעו דברי הנאשם. הנאשם סיפר בכאב כי מצבו קשה, **"כל הזמן אני יושב בבית. אין עבודה, אין מה לעשות. אני כל הזמן בלחץ. אף אחד לא רוצה לעבוד איתי, עושים אותי עבריין גדול. אני אין לי חברים אין לי משהו. אין לי".** באשר לסירובו להמשיך בהליך הטיפול הודה בכנות, כי מכיר חלק מחברי הקבוצה, מתבייש לדבר בפתיחות מולם וביקש לשלבו בקבוצה שאינה בעירו. מצאתי, נוכח דבריו, לאפשר לו להמשיך בהליך הטיפול.

6. התמונה המתוארת בתסקירים המשלימים טובה יותר, כעולה מהם הנאשם השתלב בטיפול בקבוצה טיפולית אחרת המיועדת לצעירים עוברי חוק. תחילה גילה חוסר בטחון ובלבול ובהמשך החל להשתתף ושיתף באופן אותנטי באשר למצבו וחששותיו. שירות המבחן התרשם כי מבין את השלכות הסתבכותו בתיק ומתבונן באופן ביקורתי על מעשיו. הנאשם גילה מוטיבציה, נכונות לשקם את מצבו ולשתף פעולה בהליך הטיפול. במהלך הטיפול, התדרדר מצבו הרפואי והוא החל לחוש תחושות ייאוש וחוסר אונים, מצוי במתח מתמיד וסובל מסף תסכול נמוך. בשיחה עם אביו, סיפר שמלווה אותו, מעורב במצבו, ומשפחתו תומכת בו. שירות המבחן התרשם כי מעורבות טיפולית במצבו תפחית את הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק, וחזר על המלצתו להעמידו בצו מבחן ולמאסר על תנאי.

תמצית הטיעונים לעונש

7. המאשימה עמדה בטיעוניה ובטיעוניה המשלימים על פגיעת מעשי הנאשם בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור וביטחונו והסיכון הרב הגלום בנשיאת תת מקלע מאולתר, על מגמת ההחמרה בענישה בעבירות נשק המשתקפת בפסיקת בית המשפט העליון וחובת עונש מזערי. לפיכך עתרה למתחם ענישה הנע בין 30-60 חודשי מאסר בפועל. לנאשם הרשעה מאוחרת בעבירות חבלה במזיד ברכב ותקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר (גזר דין מיום 11.1.23), לקולא ציינה את הודאתו וחסכון בזמן השיפוטי. באשר לתסקירים סבורה כי מעידים לכל היותר על ניצנים של שיתוף פעולה, הנאשם לא עבר הליך שיקום משמעותי, חרף ההזדמנויות הרבות שניתנו לו, כך

שהמלצתו הסופית של שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם תוכן התסקיר.

8. ב"כ הנאשם, עו"ד ג'לג'ולי, ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, סבור שמדובר בעבירת נשק ברף נמוך ביותר - מעידה חד פעמית במהלכהאחזבנשק למספר שניות לצורך צילום גרידא. בהתאם לכך, לשיטתו, הענישה צריכה לשקף את רף החומרה הנמוך, בשונה מנאשמים בעלי דפוסי התנהגות עברייניים המהווים סכנה לציבור. עוד הפנה לאופק השיקומי כפי שהשתקף מתסקיר שירות המבחן, למצבו הרפואי המורכב, אחת מעיניו מזכוכית והוא סובל מגלאוקומה ועיוורון העין (מסמך רפואי מיום 27.9.23 מאת ד"ר אחמד מנסור), מצבו הנפשי המורכב והמצוקה בה שרוי, הנאשם שרוי בדיכאון, סובל ממצב רוח ירוד, הפרעות בשינה ועצבנות, מטופל תרופתית (מסמך רפואי מיום 23.10.23 מאת ד"ר מחמוד מומחה לפסיכיאטריה). בנסיבות האמורות ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן ולחלופין להשית עונש בדמות עבודות שירות. ב"כ הנאשם הפנה לדברי הנאשם בדיון הטיעונים לעונש הקודם, הנאשם עצמו לא נכח בדיון השלמת הטיעונים מחמת מצבו הרפואי.

לאחר השלמת הטיעונים הוגשו ע"י ההגנה מסמכים רפואיים - בעיה

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

9. על ההליך שבפני חלים עקרונות הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק. ע"פ הוראות אלו, העיקרון המנחה בענישה הינו עקרון ההלימה שפירושו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ובמידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בדרכו של עקרון זה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה, תוך שהוא מתחשב בערך החברתי המוגן שנפגע ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבותיה הקונקרטיות של העבירה. בשלב הבא, לאחר שנקבע מתחם העונש, ובית המשפט לא מצא מקום לחרוג ממנו לקולא או לחומרא, נקבע העונש הראוי תוך התחשבות בנסיבות העושה.

10. עבירות הנשק הפכו זה מכבר למכת מדינה ומגלמות סכנה ממשית לשלום הציבור ולביטחונו. חומרתן היתרה של עבירות אלה אינה מתמצה אך בעבירות גופן, אלא בפוטנציאל הנזק הנובע מהן. מגמת הפסיקה בשנים האחרונות מלמדת על החמרה בענישה לצורך מיגור עבירות אלו, תוך מתן משקל לשיקולי הרתעה. מגמה זו אחידה ועיקבית ביחס לכלל עברייני הנשק, אף כשהם נעדרי עבר פלילי, והאירוע הוא בגדר חריג בנוף חייהם הנורמטיבי (ע"פ 5813/21 מוחמד ג'בארין נ' מדינת ישראל, פס' 14(31.5.2022); בע"פ 6011/21 חאלד דסוקי נ' מדינת ישראל (25.11.2021); ע"פ 8320/21 מדינת ישראל נ' מחמד בסילה, פס' 10 (28.12.2021); ע"פ 2283/22 אל נבארי נ' מדינת ישראל (31.7.2022); ע"פ 78/21 פלוני נ' מדינת ישראל (26.7.2022); ע"פ 116/13 ווקנין נ' מדינת ישראל, פס' 7 (31.7.2013)). תיקון 140 לחוק בו נקבעו עונשי מינימום לעבירות נשק, נכנס לתוקף ביום 8.12.21, הנאשם ביצע את העבירה בשנת 2020 ועל כן התיקון אינו חל בעניינו.

11. בעניינו, אחז הנאשם בנשק תת מקלע, בביתו, וצילם עצמו בטלפון הנייד שלו. מדובר באירוע בודד של נשיאת

נשק על גבול ההחזקה, שככל הנראה אותר במכשיר הטלפון של הנאשם במסגרת חקירה בתיק אחר. לדברי הנאשם החזיק בנשק במהלך מסיבת חתונה בשכונת מגוריו, טענה זו אינה מתיישבת עם עובדות כתב האישום. כעולה מתסקיריו של הנאשם, ביצוע העבירה נעוץ בגילו הצעיר, סקרנות, לחץ חברתי ונראות. אניח לטובתו שמדובר בנשיאת נשק קצרת מועד לצורך צילום ולא בכוונה לעשות בו שימוש בו למטרות פליליות. בצד זאת, בהחזקת נשק או נשיאתו גלום פוטנציאל סיכון רב, זמינותו של הנשק מעלה את הסיכון שיעשה בו שימוש למטרות פסולות.

12. בחינת מידת פגיעת מעשי הנאשם בערכים המוגנים מובילה למסקנה כי היא **ברף הבינוני**. בהקשר זה נתתי דעתילנשיאת נשק התקפי למטרת צילום, לכך שמדובר בנשיאה יחידה וקצרת מועד בביתו של הנאשם ולהעדר אינדיקציות לשימוש בו.

מדיניות הענישה הנוהגת

13. העונש הראוי לגזור על נושאי נשק הוא מאסר מאחורי סורג ובריח לתקופות לא קצרות. הפסיקה אינה מקלה עם נאשמים צעירים שזו להם הסתבכותם הראשונה עם החוק, אף בעבירות שבוצעו בנסיבות שאינן חמורות, ללמדנו כי הענישה מבכרת את האינטרס הציבורי על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות במקרי שיקום: "**המסר העונשי הנגזר ממדיניות הענישה האמורה הוא כי שומר נפשו ושלומו - ירחק מעבירות הנשק באשר הן, קלות כחמורות**" (ע"פ 78/21 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 10(26.7.22) (להלן: "עניין פלוני")). בענייננו מדובר בעבירה של נשיאת נשק בתחומי בית הנאשם על גבול עבירת ההחזקה.

בע"פ 6806/23 סעדיאיב נ' מדינת ישראל (27.9.23) נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירות החזקה, נשיאה והובלה של אקדח טעון בחניון בניין מגוריו. נקבע מתחם ענישה הנע בין 18-40 חודשי מאסר. הנאשם, בעל עבר פלילי בעבירות סמים ורכוש, טען כי החזיקו להגנה עצמית. עוד ניתן משקל למצבו הרפואי- מתהלך בעזרת קביים. נדון למאסר בן 20 חודשים;

בע"פ 930/22 חטיב נ' מדינת ישראל (31.7.22) נדחה ערעור נאשם אשר זוכה מעבירת סחר באקדח ומחסנית ריקה, והורשע חלף זאת בנשיאת והובלת האקדח ברכבו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 16-30 חודשי מאסר. נדון למאסר בן 23 חודשים;

בע"פ 2141/21 חניני נ' מדינת ישראל (27.5.21) נדחה ערעורו של נאשם שהצטייד באקדח אוויר שבוצעו בו שינויים שמאפשרים ירי של תחמושת. הוא נתפס בחצר קרובה לביתו בשעת לילה מאוחרת, כשהוא נושא את האקדח על גופו ובתוכו ארבעה כדורים. נדון למאסר בן 20 חודשים;

בע"פ 2283/22 אל נבארי נ' מדינת ישראל (31.7.22) נדחה ערעור המערער, ללא עבר, שנשא אקדח ומחסנית ריקה מוסלקים ברכבו, לאחר שהחזיקם במשך שנה וחצי לפחות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין

בע"פ 2033/21 **זועבי נ' מדינת ישראל** (30.8.21) נדחה ערעורו המערער, בן 51, ללא עבר, חולה טרשת נפוצה שנדון בגין נשיאת שני אקדחים על רקע סכסוך פעיל למאסר בן 24 חודשים. נקבע כי סולחה שנערכה בין המשפחות ומצבו הרפואי לא מצדיקים חריגה מהמתחם.

14. בבואי לקבוע את מתחם הענישה מצאתי להתחשב במידת הפגיעה בערכים המוגנים שאינה גבוהה ונסיבות המעשה הגובלות בעבירת החזקה. אתן משקל מסוים לכך שהעבירה בוצעה לפני למעלה מ-3 שנים, כשמדיניות הענישה הנוהגת הייתה נמוכה יותר, והתמשכות ההליך נבעה, בין היתר מכך שאפשרתי לנאשם להמשיך בהליכי טיפול. על יסוד כל אלו, מצאתי לקבוע **מתחם ענישה הנע בין 20-40 חודשי מאסר בפועל**.

גזירת העונש המתאים לנאשם

15. הנאשם צעיר, הורשע לפני כשנה בביצוע עבירת אלימות (ת"פ 61970-05-21) ונדון למאסר בן 3 חודשים. כתב האישום בתיק זה הוגש במקביל לו, וככל הנראה מבוסס על תוצרי בדיקת מכשיר הטלפון שלו במסגרת התיק הנוסף. ניתן להתרשם מהתסקירים ומדבריו, כי פציעתו הקשה בעינו גרמה לו לטראומה קשה ושינתה את מסלול חייו. הנאשם סובל ממכאובים פיזיים, שרוי בחשש וחרדה שמצבו הרפואי יתדרדר וסובל ממצוקה נפשית ורגשית. פציעתו גרמה לפגיעה בבטחונו ודימויו העצמי, הנאשם נמנע מ מפגשים חברתיים ונוטה להסתגר בביתו. שירות המבחן מעריך כי ביצע את עבירת הנשק שלא בשל דפוסים עברייניים או שוליים אלא מתוך רצון לקדם את מעמדו במסגרת החברה הסובבת אותו.

מצבו הפיזי של הנאשם ומצוקתו הרגשית לא נעלמו מעיניי, אדרבא, נתונים אלו הם שעמדו מאחורי החלטותי לאפשר לו, באופן חריג, להמשיך בהליכי הטיפול למשך תקופה ארוכה ואף לאחר ששירות המבחן נמנע מהמלצה הטיפולית. שילובו בקבוצה טיפולית שלא בסביבתו ותמיכת משפחתו היטיבו עימו, הנאשם מודע לחומרת מעשיו ולהשלכותיהם אך בפועל לא עבר הליכי שיקום משמעותיים. לאחר בחינה מעמיקה של כלל נסיבות הנאשם לא מצאתי את עניינו אינו נופל בין המקרים יוצאי הדופן המאפשרים להסתפק בעבירות נשק בענישה שאינה כוללת מאסר ממש (ראו ע"פ 6332/22 פדידה נ' מדינת ישראל (16.2.23); ע"פ 5807/20 **שיבלי נ' מדינת ישראל** (מיום 30.12.2020)).

16. בצד זאת, על בסיס התקדמות טיפולית והפחתה מסויימת במסוכנותו ובצירוף העובדה שהרשעתו היחידה מאוחרת למועד העבירה שבפנינו, ימוקם עונשו בתחתית מתחם הענישה. מצאתי להתחשב התחשבות נוספת בנסיבותיו ובכך ששליחתו למאסר לתקופה ארוכה עלולה, חלילה, לדרדר את מצבו הנפשי והפיזי, ולגזור עליו עונש החורג חריגה מסויימת מתחתית מתחם הענישה בצד ענישה נלווית מרתיעה.

סוף דבר

17. **אני גוזרת, איפוא, על הנאשם את העונשים הבאים:**

- א. 14 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו בהתאם לחישובי שב"ס.
- ב. 10 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור במשך 3 שנים עבירת נשק מסוג פשע לאחר ששחרורו ממאסר.
- ג. 4,000 ₪ קנס או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם החל מיום 4.2.24 בארבעה תשלומים שווים ורצופים.
- ד. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו ביום 28.4.24 עד שעה 10:00 בבית מעצר "הדרים". לצורך הבטחת התייצבותו למאסר, תעמודנה הערבויות שהופקדו בהליך המעצר ולאחר מכן יושבו למפקיד.

צו כללי למוצגים

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, י"ב שבט תשפ"ד, 22 ינואר 2024, במעמד הצדדים.